

572
1972

ՀԱՅԿԵՏՆԻ
ՆՈՒՆՈՒԹՅՈՒՆ

1972 ՕՂՇՅԵՐՅԱՆՈ ՈՂ

ՀԱՅԿԵՏ

საქართველო

ნოღარ შაბანაძე

ქართული
ბიბლიოთეკა

ჯერ საქართველოს ვუმღეროთ,
ჩვენს უპირველეს საფიცარს,—
ქართულ ენას და ქართულ მზეს,
ქართულ მიწას და ქართულ ცას.

და მერე ყველას ვუმღეროთ,
ვინაც მშვიდობას დაიცავს,
ვინც საქართველოს მეგობრობს,—
ჩვენს უპირველეს საფიცარს.

გაზაფხული მოღის

ქ. გომილაშვილი

ჩიტუნამ თქვა:—გაზაფხული
როდის მოვა, როდის?—
სიომ ყურში წასჩურჩულა:
— მოღის, მოღის, მოღის!

ღათბა, ღათბა, თოვლი გაღნა,
ამწვანდება კორდი,
სილამაზის დედოფალი—
გაზაფხული მოღის!

ჰა, მერცხალიც მოფრინდება,—
სიხარული ოღის
და ჟღურტულით შემოგვძახებს:
— გაზაფხული მოღის!

აჭრელდება ველ-მინდორი,
ამწვანდება კორდი,
გაიხარეთ, ყმაწვილებო,
გაზაფხული მოღის!

სახტი თეატრ კინოინჟინერისა

92811

ჩვენი ქოსონი

შარპ ბახმაჟი

ნახევარი საუკუნის წინათ, თბილისის მახლობლად, ზემო ავჭალის დიდი ჰიდროელექტროსადგურის მშენებლობა დაიწყო. ბევრი თბილისელი ვაგურა პირველ შაბათობაზე ყველას სურდა მონაწილეობა მიეღო ამ დიდ სახალხო საქმეში.

მატარებლები წითელი აღმებით იყო მორთული. ვის ნიჩაბი მიჰქონდა, ვის წერაქვი... პირველი ვაგონი პიონერებით იყო სავსე. ისინიც მიდიოდნენ შაბათობაზე, რკინიგზის სადგურზე უთენია მოსულიყვნენ. — ეშინო-

დათ, მატარებელმა არ გავასწროს.

რკინიგზის პიონერული კოლექტივის წევრებს მთელი საღამო კუდში დასდევდნენ ოქტომბრელები: ეხვეწებოდნენ, წაგვიყვანეთო...

— ჩვენც ძლივს წაგვიყვანეს კომკავშირელებმა, გვეუბნებოდნენ, მატარები ხართო, — თქვენ იქ რა უნდა გააკეთოთ. კლდე მოსანგრევი და მიწა წერაქვებით გასაქრელი.

მეორე დღეს, როცა მატარებელი ზაჰისის მშენებლობასთან გაჩერდა, პიონერებმა თვალს არ დაუჯერეს — უკანასკნელი ვაგონიდან სკუპ-სკუპით ჩამოხტნენ ოქტომბრელები. მათ ხელში ლოქები ეჭირათ.

— თქვენ საიდან? — გაიოცეს პიონერებმა... — სანდრო მასწავლებელმა წამოგვიყვანა.

შაბათობა დაიწყო, ოქტომბრელებს მუშებთან წყალი მიჰქონდათ. ღოქი რომ დაიკლებოდა, წყაროსკენ ვარბოდნენ და ცივი, ანკარა წყლით ავსებდნენ.

— თქვენ კი გაიხარეთ! — ღიმილით ეუბნებოდნენ შაბათობის მონაწილეები ოქტომბრელებს.

ზაჰისის მშენებლობაში მონაწილეობისათვის პიონერებმა მადლობა დაიმსახურეს. ამ დიდ საქმეში კი ოქტომბრელებმაც შეიტანეს თავიანთი წვლილი.

შეკრება

მოთა ამირანაშვილი

რიგით პირველი გახლავს მუსიკალური ბგერა, ბოლო ნაწილად ახლა გვეპირდება ცეცხლის ვნა, —

ოღონდ მოაკლვებ ხმოვანს, რომელიც უზის თავში, მას რომ უწყალოდ სცემენ, სხვები ცეკვავენ მაშინ.

„პიონერი ვაჟივს სთავს დაღუპულ მებრძოლთა ხსოვნას და ემზადება, რომ განხდეს საბრძოლვოს დაგმვები“

ნორა პიონერთა კანონებიდან

სულ ერთი დაცქნა, ზაზა
ბოსტანი ჭქანდა ბაჭიანს,
ისე ზატარა ბოსტანი,
ნან ჩიტი ჭამდა, ხან—ჭია.

იქვე ბაჭიანს მესობლად
ცივს ჭქანდა ნამუსე ფუღურო,
შიგ უღებ ერთი ქოთანს,
ცარიელი და უფურო.

და მათ მესობლად ღრუბლებს
იშვითა და ნუგისით
ზატარა ისე ცსურობდა
გობისოდუნა გუბში.

ბაჭია გაიძახდა:

— შრომით მასკდება თუელი,
სტაფილოთი და შუქანით
შე ვამარტებ მსოფლიოს.—

— ისეი გუბიდან უვირთდა:

— ცა თაუსე ქუდად მსურაქსია,

რაც მსოფლიოში თუესია,
სულ ჩემს გუბში ცურავსო.—

ცივი ისეთი ფრთხილია,
ფუღურო ჩაქტილი ბექს,
მიგნიდან გაიძახდა:

— ეს ჩემი ორი კბილია,
ისეთი ზღუესილია,
რაც მსოფლიოში თხილია,

სულ ჩემი დაჯუნჯილია!
ტრახბხში დაღვა ჩამთარი.
ერთ თუესაც არ გაუვლია,
ისესაც,
ცივსაც
და ბაჭიანს
შიძმილით გასმურათ სულია.

ისეიც,

ცივიც

და ბაჭიანც—

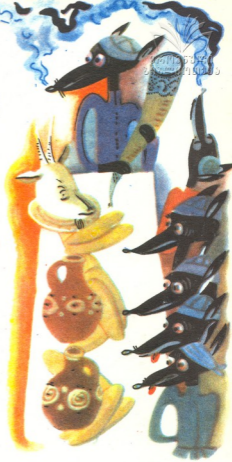
ნამივე იყო ზრანჭია.

ვაი დედასა!

რეში გაისმა კვიინი,
 შეიძრა მთები სურების,
 კმუტკამომხმარმა ტურებმა
 გამოიფხიკეს ეურები.
 სოროებიდან გამოჰურნენ,
 ზუბგუნდათ გულები,
 გაიხედ-გამოიხედეს,
 დასვერეს გზები ურები,
 უნებ წაწვედნენ ბეჰკას,
 დრო აღარ იყო ეურების,
 თინაში ცეცხლი ჩანათეს,
 დახცეს დედან ჰურები,
 მოინატივეს სტუმრები,
 მოხადეს საფე ჭურები...
 ვაი დედასა, სად იუზნენ
 ბროლიები და მურები?!

სტუმარ- მასპინძელი

აბა, დელია, დელია,
 ევავმა იმოვა ეველია,
 ჰატარა ლხინი შობაწყო,
 მოინატივა შელია.
 მართალი არის—შელია
 ლოთი და დღინის მსმელია,
 მაგრამ, რას იზამ, წესია,
 შელია მესობელია.
 შელა მაგიდან მიუჯდა,
 ევავს გადახვია ხელია,

ევავმა სასმისი აუესო,—
 მიდღეგრძელო კერიან.
 შელამ სასმისი დაცალა,
 ზედ დაეოლა კვერია,
 კვერს დაეოლა ეველიან—
 და, როცა ეველი არ ეყო,
 ევავს გამოაჭამა ეველიან.
 ასე დამთავრდა ქეივი,
 აბა, დელია, დელია.

უმი კვერცხი

მეჩო საბავშვო

ნახატები ვახანგ ბულიაშვილი

ტკბილი კაცია პაპა სანდრო, ტკბილადაც იცის ძველი ამბების მოყვლა,—რა არ უნახავს, რა არ გადამდენია!..

— ერთი ონავარი ბიჭის ამბავი უნდა მოგიყვებო, — დაიწყო ახლაც პაპა სანდრომ და ნოდარს შეხედა, იგი ხომ სიტყვას არ დაგამთავრებინებს, ისე მოგაყარის კითხვებს: — ბიჭს რას ეძახდნენ? — იკითხა ნოდარმა.

— კოკის.

— კოკის! — გაიკვირვა ელომ.

— იმ კოკის, ჩემო ელიკო, — განაგრძო პაპამ, — შენსავით უმი კვერცხი უყვარდა და თვადი სულ საჭათისაკენ ეჭირა. თავისი

მსუნაგობით თუ აბრაზებდა, ბებიას აბრაზებდა. ერთხელ კოკიმ შეამჩნია, რომ მათი ყვრიტყვეა დედადი კვერცხებს აგროვებდა და კრუხად დასაჯდომად ემზადებოდა. ბიჭი მაღე დაადგა თავზე კვერცხებს, ორ დღეში გამომოგვებით გადასანდა.

ბებიამ რომ საბუდრის წახდენის ამბავი გაიგო, ერთი ამბავი ატეხა:

— რა ჩაუდენია, რა ჩაუდენია!

— ვის, კოკის? — იკითხა კოკის დედა.

ბებიამ რძალს არაუფერი უთხრა, ჯოხი აიღო და სახლის უკან, მთალობიში შევიდა. კოკიმ ჯოხმომარჯვებული ბებიია რომ დაინახა, ღობეს აეწოჩა და ზეე გადაველო,

ჯოხი არ მოხვდა, მაგრამ...

— რა მაგრამ?—ველარ მოითმინა ნოდარმა.

ყველა გაიღურსა...

— კოკი რომ გადაბტა, თუბი დაუცდა. წაიქცა და სახე პირიან ქვეს დაარტყა, დაარტყა და ითქრიდა სისხლმა...

ბავშვები დუმდნენ.

კოტნე დაუინებოთ მისჩერებოდა პაპა სანდროს. ერთ ხანს ასე დუმდნენ, მერე პატარებს ისევე პაპა სანდრო შეეხმინა:

— კოკი ჭრილობამ გააწვდა, მაგრამ როგორც იყო, მორჩა. იგი ახლაც კოცხალია და ჩვენს სოფელში ცხოვრობს.

— კოკი ნამდვილი სახელია?—იკითხა ნოდარმა.

— არა, რად გინდათ ნამდვილი სახელი...

— ვიცი, ის კოკი—პაპა სანდროა!—დარწმუნებით თქვა ნოდარმა და თითო ოდნავ შეახო პაპას სახეზე ხოლად შემორჩენილ რუხ ნაიარებს.

— ჰაი, თქვე ეშმაკებო, თქვენა! პაპა სანდროაო, პა!—ახითხითდა პაპა სანდრო, — უმი კვერცხი რომ უყვარდა! თქვენც ხომ გიყვართ უმი კვერცხი?!

ელ სიცილით იგუდებოდა... ნოდარს ისევე რალაც უნდოდა ეკითხა, მაგრამ მისთვის ვის ეცადა,—პაპაც ხითხითებდა და ხითხითებდა.

ელა

მეწისქვილე

ნოღაკ კაპელიძემ ნახატები ზაპარ ლიხაძისა

გოგიტას მამის წისქვილი სოფლიდან კარგა შორსაა. ჯერ სოფელია გასასვლელი, მერე დაღმართი უნდა ჩაათავო და ხევში რომ ჩახვალ, ძველთაძველ, გვერდზე წამოპოლორტიკებულ წისქვილს მიადგები.

გოგიტა მუდამდღე მამასთანაა. მოვა თუ არა სკოლიდან, მაშინვე საგზლით ხელში წისქვილისაკენ მიიჩქარის. დაღმართს გაინახევრებს და, ბიჰს უკვე გარკვევით ესმის წისქვილის ხრიალ-ხრიალი.

— მოხველ, შვილო!—უღიმის თავიდან ფეხებამდე გაფტეკილი მამამისი.

გოგიტა დაბალ სკამზე წამოსკუბდება და საგზალს გაშლის.

— იცი, რა ნაზუქებია, მამი?! და თან ნაზუქის ნაჭერს გემოზე ღმურძლის.

— აბა, ვნახოთ ერთი, შენი ნაჭები ნაზუქი!—ხელებს გადაიხანს და იქვე ჩამოჯდება.

მამა-შვილი უზმოდ შეეცქვიან ნაზუქებს და თან თვალმოუშორებლივ შეჰყურებენ დოლაბზე მოკუნტრუსე სარეკლას.

ასეა მუდამ... ცოტა ზამთარში უჭირს გოგიტას მამასთან სიარული, თორემ ისე რა უშავს! მაგრამ გოგიტა რისი გოგიტაა!—ჩაიცვამს თბილად, გაიდებს მხარზე კომბალს, ილიაში საგზალს ამოიჩრის და მოაბიჯებს თოვლიან გზაზე... სოფელელებმა უკვე იციან, რომ პატარა მეწისქვილე დიდ მეწისქვილესთან მიიჩქარის.

ჩაივლის თუ არა ვიწრო ორღობეს და დაღმართს დაუყვება, ძახლი ესმის:

— ეჭვი, მეწისქვილეგ!..

ეს უკვე აღარ მოსწონს გოგიტას. მაშინვე კი სცნობს ლოჩოჩას ჩახრუნწილ ხმას, თავი ბებურ გოგრასავით რომ მოქცევია, მაგრამ ვითომც არაფერი გამიგონიაო, გზას განაგრძობს. თუმცა ერთი სული აქვს, როდის გამოიჭერს ბლენძია ლოჩოჩას. ჰაი, დედასა, რა დღეს დააყრის!

რამდენჯერ გამოუდგა კიდეც, მაგრამ ლოჩოჩა ეშმაკია, გაძვრება-გამოძვრება და უშალ სახლის წინ ამოჰყფის თავს.

იმ წელს ზამთარი ძალზე გაჭიანურდა. ერთ ღამეს ისეთი თოვლი მოვიდა, რომ სოფლის ორღობეები მთლად ამოივსო თეთრი საბურველით. მერე რაც კი რამ მდინარეები და ხევხუეები იყო, სულ ერთავად გაჰყინა და გათოშა. სოფლის ახლომახლოს თუკი რამ წისქვილები ბოგინობდა, ერთბაშად დაღუმდნენ. გოგიტას მამის წისქვილი არ გაჩერებულა: რუს წყალს ყინვა ვერას აკლებდა. მთელი სოფლის საფუქავიც გოგიტას მამის წისქვილი დაგროვდა და უსაშველო რიგი გაჩნდა.

გოგიტა ახლა მამას უფრო ხშირად აკითხავდა, — იქნებ რაიმეში წავეხმარო.

ერთხელ გოგიტა, ქოშინ-ქოშინით მივარდა წისქვილში, ჩვენი ნიშა ძროხა დაიკარგაო.

— მერე, რა ჰქენი! — უსაყვედურა მამამ.

— ვერ მივაგენი!

— ჯანდაბას მაგისი თავი! — ჩაიბუზღუნა უქმაყოფილოდ გოგიტას მამამ. — საღ ოხრობაში ეგდება ის ვერანა! რა კენა, რომ წავიდე, ამ საფუქავებს რაღა ვუყო? — გოგიტას მამამ მიჯრით მილაგებულ ტომრებს შეაველო თვალი.

— იცი რა, შვილო, თუ ჩემს მოსვლამდის ზვიმირა ჩამოიცილება, აგერ ვედროში ყრია მარცვალი, სკამი დაიდგი და ფრთხილად ჩაამატე. არ დააბნო, მანამდის ალბათ, მეც მოვბრუნდები. ურიგოდ არავინ

გაუშვა, ხომ ხედავ, რა ამბავია? თუ ვინმე მოვიდეს, დამელოდოს, აბა, შენ იცი, არ მოიწყინო, ბუხარს შეშა შეუმატე!..

გოგიტას მამა წვიდა. გოგიტამ კარი გააღარაზა, ჭრაქი აანთო და აგუზგუზებულ ბუხარს მიუჯდა.

კარზე ვილაცამ დააბრაზუნა. გოგიტამ ჭრაქს წამოავლო ხელი და კარს ეცა. მის განცვიფრებას საზღვარი არ ჰქონდა, როცა ტომარაკიდებული ლოჩოჩა შერჩა ხელში. გოგიტამ უკან დაიხია და წამოიძახა:

— ლოჩოჩ, შეენ?

— ჰო, მე ვარ!—თქვა ლოჩოჩამ, მერე ტომარა იქვე დაავლო და გაეუჩრდა.

გოგიტამ ჭრაქი მაგიდაზე დადგა და ლოჩოჩას მიუბრუნდა:

— აბა, ახლა რაღას იტყვი, ვაფბატონო, ხომ გაგაბრტყელებ სათონე ლავაშივითა, ჰა?!

— მამაშენი აქ არ არის?—ვითომც არ გაუგია ლოჩოჩას გოგიტას მუქარა.

— იმის იმედი გქონდა? არ ეხალავს!

— საფტვავი მოვიტანე!—გვლავ ჩაიბურტყუნა ლოჩოჩამ და კართან მიგდებულ ტომარას გადახედა.

— სწორედ შენი საფტვავისათვის სცალია ჩვენს წისქვილს!

— არც მე ვაპირებდი შენს წისქვილში წამოსვლას, მაგრამ...

— რა მაგრამ...

— მამაჩემი ავად გახდა!—ლოჩოჩას ქვედა ტუჩი აუთრთოლდა და თვალზე ცრემლი მოადგა.

— რა დაემართა მამაშენს?—შუბლი შეიკრა გოგიტამ.

— ტყეში იყო. ნალო დაცურდა და ფეხზე დეცა. ძლივს ჩამოიყვანეს!

— რამდენია?—გოგიტამ ლოჩოჩას საფტვავს გადახედა.

— სამიოდე ნიტრა იქნება!—გამოცოცხლდა ლოჩოჩა.

გოგიტამ ჩანახევრებულ ხვიშირას ჩაჰხედა, ფანქრით მონიშნა და შემდეგ ლოჩოჩას მიუბრუნდა:

— რაღას უდგებარ მოიტა, ჩაყვაროთ!..

კარგად შეღამებული იყო. ბიჭებმა რომ გამოსწიეს სოფლისაკენ. ფქვილიანი ტომარა ხან ლოჩოჩას ეკიდა და ხან—გოგიტას. გზის გასაყართან დაემშვიდობნენ ერთმანეთს...

არმიელი

საუზანო მხარისა

ნაფრონტალი მამის ქუდი
დაუხურავს ციციქნა ზაზას,
ხელთ ალამი უჭირავს და
ყველაფერში მებრძოლს ბაძავს.

დაიკიდა ჯოხის ხმალიც,
გახდა უკვე არმიელი
და უმალვე იქ გაჩნდება,
სადაც მტერი არ მიელის.

აქ-მუთაქას წაუთაქა,
იქ კი ბალიშს წაჰკრა მარჯვედ,
მერე სკამზე შემოდგა და
დაიძახა:—გავიმარჯვე!

ტყვის მცველი

გივი შიშინაძე

— ხეებო, ჭირში ვინ გშველით?
— ვინ და, ჭალარა ტყისმცველი.
თავს დაგვტრიალებს ყოველდღე,
კეთილი თვალით გვიცქერის.
ამ კაცს ვუმაღლით სიცოცხლეს
მუხა, ცაცხვი და წიფელი.

ქველი სოფლის აქიმი

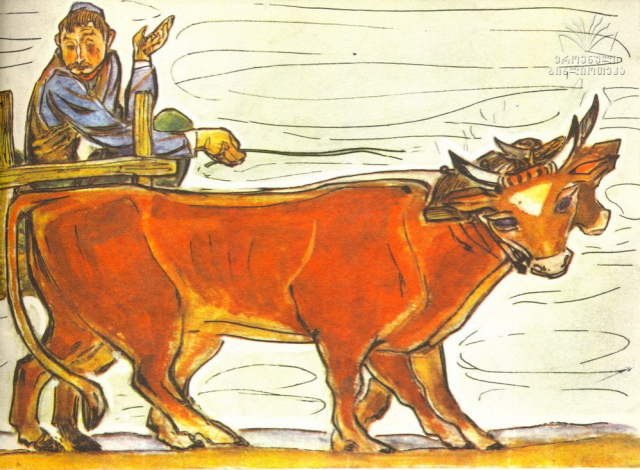
რაპაზ მინიშვილი

ნახატები ზარბ მამარიაშვილისა

პაპა ირწმუნება, მის სიყმაწვილეში რომ სოფელს ექიმი ჰყავდა, ისეთ ექიმს, ტყუილია, ახლა ვეღარ შევხვდებით ვერსად. ვინ ექიმი იყო ასეთი? სოსია დალაქი. რის სკოლა, რა ინსტიტუტი! თმის ორი საკრეკი მანქანა ჰქონდა—მსხვილი და წვრილი: ერთი გალუული სამართებელი, რომელსაც დააფურთხებდა სალესავზე და ისე ლესავდა დღეში ათჯერ, ერთი გაზი და, ერთიც წურბელებიანი მინის ქილა.

მანქანებით თმას კრეკავდა სოფლის დიდსა და პატარას, ზოგს წვრილად, ზოგს მსხვილად—ეს იყო იმდროინდელი უცვლელი მოდა: სამართებლით პირს პარსავდა ათ-ათი დღის თავზე შედა-

რებით ახალგაზრდა კაცებს, გაზით მტკივან კბილებს გლეჯდა განურჩევლად ყველას, კაცი იყო თუ ქალი, წურბელებით კი უამრავ რამეს მკურნალობდა—შაკის, წითელქაჩის, მოგლილს, დაბევილს, ჯდომსა და სხვა. იცოდა, აგრეთვე, ყელის ამოწევა. მიუყვანდა ბებია ან დედა ანგინიან ბიჭს, მიუტანდა ერთ ხელადა ღვინოს და შეევედრებოდა:—თავს შემოგველე, სოსი, ერთი ამ ბიჭს ყელი აქვს ჩამოსული და იქნებ ამოუწიოთ. სოსია ყოველთვის მოუცვლელი იყო, ან დალაქობდა, ან არა და მარანში რაღაცას აკეთებდა.—დამაცადეთ, ერთი ამას მოვრჩეო!—დასხდებოდნენ ბებია და შვილიშვილი, ან დედაშვი-

ლი და უცდიდნენ, როდის მოიცილიდა სოსია. ბიქსს სულ ელეთმელეთი მოსდიოდა, მაგრამ რა ექნა, ითმენდა, მშობლების ეშინოდა. ბოლოს სოსიაც მოიცილიდა. ხელეზე თუნგით წყალს გადაივლებდა, ლურჯ წინსაფარზე შეიწმენდავდა,—მოდი აქ ბიქოო,—ეტყოდა. ბიქი წამოდგებოდა და გაუბედავად მიუახლოვდებოდა:—მარვენენ ერთი, რა გაქვს მაგ ყელშიო. ბიქი პირს დააღებდა. მაშინ სოსია თავის მსხვილ, როკივით ხმელ თითს პირდაპირ ხახაშო ატაკებდა, ერთს დაუტრიალებდა და მზად იყო, აღრიალეზულ ბიქსს სიცილს დაადევნებდა.

იცოდა ყელის ამოწევის მეორე ხერხიც. ამას ქალაქის დანახვება ერქვა. ბიქსს რომლისთვისაც ყელი უნდა ამოეწია, სახეგაბრწყინებელი მიუახლოვდებოდა, ფერებ-ფერებით ეტყოდა,—მაშქალაქის დანახვა გინდა შენაო! ნიკაპქეშ ბრტყელ ქამარს ამოსდებდა, ასწევდა მალა, თავის მკერდ-

ზე უფრო მალა, ერთი-ორჯერ დააჯუნჯრუხებდა და ისიც მზად იყო, იმ აღრიალეზულ ბიქსაც სიცილით დაადევნებდა:—ხომ დაინახე ქალაქიო!

ქბილის მკურნალობის ამბებს ხომ ნულარ იკითხავთ! იმისიც ათასი წესი იცოდა! გავარჯარებული წინდის ჩხირი. გახურებული მარლი, ცხელი ძმარი, ცხვრის შარდი, ჯოჯოხეთა ბალახის წვენი, შაბი, შაბიამანი: თავი და თავი კი—მოვლება, კაცს ერთხელ ეტკინებოდა, მერე კი საშუამოდ მოისვენებდა.

ბევრი, ბევრი ვინმე მოურჩენია სოსიას, მაგრამ პაპაჩემის ბიძა რომ მოარჩინა, იმისთანა საკვირველება მაინც მეორე აღარ უნახავს არავის. პაპაჩემის ბიძას, სოლომონს, მქვალი დაადგა. ჯერ წელი გაუკავდა და ლეკდადევნებული ქალივით აკოვლა, მერე მთლად დაბლუნდა, გაახალციოდავა. აფრინეს შინაურები სოსიასთან. მოვი-

და სოსია, ნახა. მოურბენინეს ღვინო და მზრალად მოხარშული ღორის ხორცი. დალია ღვინო და დააყოლა ის მსუქანი ღორის ხორცი. ისევ დალია და ისევ დააყოლა ღორის ხორცი. თან სულ სხვა რაღაცაზე ლაპარაკობდა—ტუყზე, შეშაზე, არყის ხლაზე. ბოლოს თქვა: მუხროვანში უნდა წაიყვანოთ და ცხენის ნაკელში ჩააწვიოთო. ცხენის დამწვარ ნაკელში. გათხრით, ჩააწვევით, ისე, რომ მარტო თავი მოუჩანდეს და, მორჩენილიაო.

ვინ დაეკუდებოდა სოსიას სიტყვებში! მეორე დღეს ჩააწვიანეს ურემში ის დახუთული სოლომონი. მოუჯდნენ აქეთ-იქიდან ცოლი და ცოლისძმა და წავიდნენ.

მუხროვანში მაშინ სამხედრო ყაზარმები იყო. დრაგუნები იდგნენ, მთელი მთები იდგა ცხენის ნაკელია. მიიყვანეს იქ, გათხარეს ის ცხენის ნაკელი, გახადეს სოლომონის და ჩააწვიანეს. ზემოდანაც ბლომად დააუარეს. ცხენის ნაკელი მხურვალეა, სცხელა სოლომონს, მაგრამ უნდა მოითმინოს და ითმენს. ერთი საათი არ გასულა და—მაკამეთ რამე, შიმშილით ვკვდებოო, მიუჯდა ცოლი, წამოუწია თავი და აჭამა. ღვინოც დამალევინეთ ცოტაო, ღვინოც დაალევიანეს. კიდევ დამალევიანეთო, კიდევ დაალევიანეს. ახლა მემინებაო და, დაიძინა. ეძინა ის დღე, სადილობიდან საღამომდე, საღამოს ისევ მოიკითხა საჭმელი. კამა, ღვინოც დალია. ისევ დაიძინა. ეძინა ის ღამე. გათენებისას გაეღვიძა და—მგონია, მოვრჩიო, აბა წამომაყენეთო. წამოაყენეს, შემოახვიეს ნაბადი, საბანი, ხალიჩაც კი.—მოვრჩენილვარო!

მოვრჩენილვარო. ხალხო! აღარც წელი მტკივა, არც არაფერიო!—ყვიროდა სოლომონი. მის მეუღლეს და ცოლისძმას კი ხელები ცისკენ მჭიმდათ აპურობილი და სოსიას ლოცავდნენ:—იხაროს და იზრავლოს! შერჩეს ის გამრჯელი მარჯვენა! სოსიას შვილებსა და შვილისშვილებსაც გასწვდეს ჩვენი ლოცვაო.

მოდე და, ამ ამბის შემდეგაც ნუ დაგუჯარებთ პაპას, რომ ისეთ ექიმს, როგორც სოსია დალაქი ყოფილა ძველად, ახლა ველარსად შევხვდებით ქვეყანაზე.

თინა

ვახანგ მწიგნობარი

მურას მოხვდა თოვლის გუნდა, აწკმუტუნდა. მოიკუნტა; გამოუდგა ძალდი გოგოს: — გული უნდა მოვიოხხო!.. დაუტურდა ფეხი თინას და ზღარტანი მოაღინა.

გამთარი და წყარო

ვლადიმერ ასლამაზიშვილი ნახატო მ. ხაშიშვილისა

ჯერ მთებზე გადმოდგა ზამთარი, მერე ბარშიც ჩამოვიდა. სადაც ფეხი დადგა, სულ თოვლი გაშალა, ყინულის ლოდულები დაჰკიდა. ყველანი მიიმალ-მოიმალნენ.

— ნახეთ, როგორ ეშინიათ ჩემი!—ამაყვად თქვა ზამთარმა და თავის სამეფოს გადახედა.

— მე არ მეშინია!—მოესმა ვიდაცის მხიარული ხმა.

— ვინა ხარ?!—იკითხა გაკვირვებულმა ზამთარმა.

— შენ თვითონ მიბოვე!—ისევ მოესმა ხმა.

ზამთარი სიბრაზისაგან აცახცახდა, იქაურობას თვალი მოავლო და რას ხედავს: ერთ ადგილას მიწის გულიდან წყარო არ ამოჩუხჩუხებს!

„აი, ვის არ ეშინია თურმე ჩემი, ყინულის არტახებში შემეკრავს მდინარეები და ტბები. შენ ვერ მოგერევი?“ მოიხმო ზამთარმა ქარი და უბრძანა: მოდი ერთი და მაგას ხმა ჩააკმენდი-ნო.

დაჰბერა ქარმა, დაჰბერა და ისეთი სუსხი დააყენა, მდინარეები და ტბები სულ ყინულად აქცია.

— აბა, ვნახოთ, რა ხასიათზეა პატარა წყარო, —თქვა ზამთარმა და წყაროს გადახედა.

წყარო ისევ ამოჩუხჩუხებდა.

— ერთი ამას დამიხედეთ, ისევ არ ამოჩუხჩუხებსო!—წამოიძახა გაბრაზებულმა ზამთარმა. აბა, რა იცოდა, რომ პატარა წყარო დედამიწის შვილი იყო, —მიწა აძლევდა სითბოსა და ძალას.

2x2=5

მედიცინა
დავით ხარაძე

მთელი დამე წამუტუნებ,
 ასეთი რამ ნახულა?
 არ გწურია, არ გძია
 და არც გტეია, ბასულა.
 შმიძარა ხარ! გრცხუნოდეხ,
 აი, რად გემღურები,
 თუ არ ტეხმის, რად გინდა,
 ამოდენა უურები?!

ლევან ჩანგლაძე

კახას ცხრის ნახევარზე ეწყებოდა სწავ-
 ლა. ადგომა, დილის ვარჯიში. ხელ-პი-
 რის დაბანა და საუზმე რომ მოესწრო,
 ერთი საათით ადრე—შვიდ საათზე უნდა
 გაღვიძებოდა. დარგკავდა თუ არა მალ-
 ვიძარა, კახა ფეხზე იყო და ვარჯიშს
 იწყებდა.

კახა ნ წუთს ვარჯიშობდა, ნ წუთში
 პირს იბანდა, ნ წუთში იცვამდა და ნ
 წუთს საუზმეს ანლომებდა. ყოველივე ამას
 ერთი საათი სჭირდებოდა.

არიომეტრიკის გაკვეთილზე მასწავლე-
 ბელმა ასეთი ამოცანა დაუწერა ბავშვებს
 დაფაზე: „წიწილების გამოსაჩეკად კრუხი
 19 კვერცხზე იჯდა, მათგან მხოლოდ 24
 გამოიჩეკა, რა მოუვიდა დანარჩენ ნ
 კვერცხს?“

კახამ ბევრი იფიქრა და მაინც ვერ
 ამოხსნა ამოცანა.
 ბავშვებო, იქნებ თქვენ ამოხსნათ?!

პაწაწინა
ლექსები
ხაპარია შარახალიძე

* * *

ძილისგულა
 გიამ
 გაიღვიძა გვიან.

* * *

სახრეს
 იქნევს
 ფატი.
 გააგორა
 ბატი.

* * *

თუ იკითხავთ
 ნიკას,
 აბალახებს
 თიკანს.

თვალსაჩინოება

კლავდიკა თორლა

ბაბუს დიდხნის უნახავი შვილი-შვილი ნინიკო ჩამოუვიდა.

უნდა გენახათ ბაბუა-შვილიშვილის სიხარული! ნინიკო კისერზე ეკონწია-ლებოდა, ეზუტებოდა, ეელურტულებოდა ბაბუს. ბაბუა ძლივს ახერხებდა ხელის განთავისუფლებას, რომ სიხარულის ცრემლი მოეწმინდა.

— ბაბუა, ახლა თვალსაჩინოება ვითამაშოთ... — მიველურტულა ნინიკო, — შენ თვალი დახუტე, მე კი დავიმაღლები...

— ის არ მეყოფა, როცა აქ არა ხარ და ვერა გხედავ! — თქვა ბაბუამ, მაგრამ ხელები მაინც აიფარა თვალებზე, ოღონდ თითები გაჩაჩხული მქონდა.

გამოუკან

კედელზე ჩამოკიდებულს
შავი მაქვს გულის ფიცარი,
ჩემს სახელს მალე მიხვდება,
სკოლის მოსწავლე ვინც არის.
ქათვან ბაჩრაილაძე

ბიბლიოთეკის მუშაკთა შეხვედრა

ბიბლიოთეკის მუშაკთა შეხვედრა, რომელიც გაიმართა 1978 წლის 15 თებერვალს, ბიბლიოთეკის მუშაკთა შეხვედრა, რომელიც გაიმართა 1978 წლის 15 თებერვალს, ბიბლიოთეკის მუშაკთა შეხვედრა, რომელიც გაიმართა 1978 წლის 15 თებერვალს.

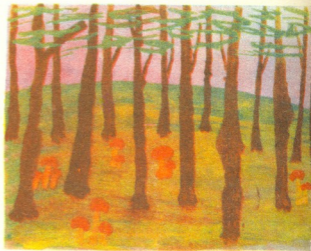
ბიბლიოთეკის მუშაკთა შეხვედრა, რომელიც გაიმართა 1978 წლის 15 თებერვალს, ბიბლიოთეკის მუშაკთა შეხვედრა, რომელიც გაიმართა 1978 წლის 15 თებერვალს, ბიბლიოთეკის მუშაკთა შეხვედრა, რომელიც გაიმართა 1978 წლის 15 თებერვალს.

624/49

76055

საქართველოს
საბავშვო მხატვრობის
საზღვარგარეთო
სამსახური

ქ. ქუთაისის მიწის გარის ქარხნის საბავშვო ბაღის აღსაზრდელო ნახაზები

- „მთვარიხაქენ“ ნახ. თამაზ ბაქრაძის, 7 წ.
- „ვაშთრის დილა“ ნახ. ლალი დვალისა, 6 წ.
- „მეგობრები“ ნახ. ნატო გაბრიძისა, 6 წ.
- „არყის ხის ტყე“ ნახ. იუზა კუხიანიძისა, 6 წ.
- „სოკოები“ ნახ. ლილა როზვაძისა, 6 წ.